

bakken. I meget gode tørkesesonger (1954) er det mulig — ved omhyggelig pass — å få 2 utlegg på bakken tørre nok for stakking. Ellers tyder prøvene på at en ikke bør regne med mer enn 1 bakke utlegg stakketørr strøtorv pr. sesong under vanlige værforhold, men dette krever også omhyggelig pass av torva.

Under vanlige tørkeforhold på Vikeid ser det ut til at en kan få 3 ilegg i hesjer stakketørr pr. sesong. Torva bør da stikkes (eller pløyes) og rankes om høsten og hesjes tidligst mulig om våren. De 2 første ilegg kan kuves før stakking for å spare hesjemateriale. En fikk erfaring for at det kreves mindre pass (mindre arbeid) med torva i hesje enn på bakken.

I kystdistriktene må tørr strøtorv lagres i hus. En kan få god ettertørk i småhus med sprinkelvegger, men i drivregn tar torva en del skade dersom sprinklene ikke tekkes på værsiden.

MYRENE I VIKNA HERRED, NORD-TRØNDELAG FYLKE.

Av sekretær Einar Wold.

Vikna herred er det ytterste av kystherredene i Ytre Namdalen. Hele herredet består av større og mindre øyer, det sies ca. 2000 i alt. Geografisk sett ligger de fleste av disse øyene (en del av småøyene ikke medregnet) innenfor området som begrenses av parallellene 64° 49' og 65° 2' nordlig bredde og meridianene 0° 4' vestlig lengde og 0° 39' østlig lengde regnet fra Oslo meridian.

I nord har herredet sjøgrense mot Leka, i øst går grensen mot Nærøy etter skipsleia i Nærøysund. I sør grenser Vikna mot Flatanger på Foldafjorden, og i vest står Norskehavet rett på.

Herredets totalareal er 317,27 km², og landarealet utgjør 310,80 km². Ved folketellingen i 1950 var den hjemmehørende folkemengde 3.911 personer. Befolkningstettheten vil etter dette bli 12,6 innbyggere pr. km² landareal.

Det meste av Vikna's areal er fordelt på 3 store øyer som naturlig deler herredet i distriktene Indre-Vikna, Mellom-Vikna og Ytre-Vikna. Indre-Vikna ligger lengst øst og omfatter øyene fra Nærøysund og vestover til Vinøfjorden. Mellom-Vikna ligger mellom Vinøfjorden og Langsundet, og Ytre-Vikna omfatter alle øyene vest for Langsundet.

Det meste av landarealet er snaufjell. De høyeste fjelltoppene er Vattafjell (171 m) og Sulafjell (153 m) på Ytre-Vikna, Dragstind (156 m) på Mellom-Vikna og Falkhetta (139 m) på Indre-Vikna.

Indre-Vikna er et forholdsvis stort, sammenhengende landområde, men Mellom-Vikna og Ytre-Vikna er sterkt oppdelt av en rekke fjordarmer.

Fjellgrunnen består av grunnfjellbergarter, for det meste granitt.

De løse jordlag, som er dannet etter siste istid, består av morener, sedimentære avleiringer og myrer. På enkelte steder finnes skjellsandforekomster.

Av den totale folkemengde er noe over 1/4 knyttet til jordbruk, ca. 1/4 til fiske og fangst, mens resten fordeler seg på andre yrker. Ifølge Jordbrukstellingen av 1949 har Vikna i alt 12.434 dekar dyrket jord, dvs. at ca. 4 % av landarealet er dyrket. Antall bruk ved denne tellingen var 459, dvs. at brukene i gjennomsnitt hadde ca. 27 dekar dyrket jord. Ifølge Landsskognakseringen har Vikna i alt 370 dekar skog. Det er husdyrbruket som er dominerende i jordbruksproduksjonen. Bare en liten del av jorda blir nyttet til korn, som i dårlige år har vanskelig for å bli skikkelig modent. Ca. 1/4 av herredets befolkning bor i handelsstedet Rørvik, hvor hurtigruten har anløpssted. Her finnes en del industri, bl. a. et foredlingsanlegg for fisk.

Myrinventeringen i Vikna herred er utført etter de samme retningslinjer som tidligere.*) Markarbeidet ble påbegynt høsten 1957 i forbindelse med myrinventering i Leka, og avsluttet sommeren 1958.

Av tidligere myrundersøkelser kan nevnes at Trøndelag Myrselskap i 1944 undersøkte og målte opp Skjelåsmyra og myrområdene på Rauøya.

Kartgrunnlaget ved myrinventeringen har vært originalkopier i målestokk 1:50.000 fra Norges Geografiske Oppmåling. Myrområdene ble under markarbeidet krokert inn på disse karter, og ble å jourført med hensyn til veier.

Det totale myrarealet i Vikna herred utgjør ifølge inventeringen i alt 16.920 dekar. Myr som hittil er oppdyrket, er ikke medreknet. Av det undersøkte myrareal ligger 8.960 dekar på Indre-Vikna og 7.960 dekar på Mellom- og Ytre-Vikna. Myrarealet utgjør ca. 5,4 % av landarealet.

Areal og prosentisk fordeling av de forskjellige myrtyper går fram av tabell 1.

Som en ser av tabellen er grasrike kvitmose- eller gråmosemyrer de dominerende myrtyper med over 60 % av det totale myrareal. For øvrig forekommer lyngrik kvitmosemyr hyppigst (14,3 %), grasmyr av myrull-bjønnskjeggtypen (12,0 %), grasmyr av starrtypen (10,4 %), lyngmyr (1,8 %) og ren grasmyr (1,1 %).

På ca. 677 dekar av arealet kan det stikkes tilsammen 686.000 m³ brenntorv (råtorv), for det meste av middels god kvalitet. Bare på et område — på Svinøya — ble det funnet torvstrøforekomster av

*) Aasulv Løddesøl: «Det norske myrselskaps myrinventeringer». Medd. fra Det norske myrselskap, 1941.

Tabell 1.

Myrareal og prosentisk fordeling av de ulike myrtyper i Vikna herred.

Myrtype:	1957 Indre Vikna		1958 Mellom og Ytre Vikna		I alt Vikna herred	
	Dekar	% av myrareal	Dekar	% av myrareal	Dekar	% av myrareal
Ren grasmyr.....	190	2,1	—	—	190	1,1
Grasmyr av starrtypen	1095	12,2	660	8,3	1755	10,4
Grasmyr av myrull- bjønnskjeggtypen ..	265	3,0	1770	22,3	2035	12,0
Kvitmosemyr, lyngrik	2330	26,0	80	1,0	2410	14,3
Kvitmose- og gråmose- myr, grasrik	5080	56,7	5145	64,6	10225	60,4
Lyngmyr	—	—	305	3,8	305	1,8
Tilsammen	8960	100,0	7960	100,0	16920	100,0

betydning. På ca. 50 dekar av myra her, kan det anslagsvis stikkes 50.000 m³ strøtorv.

Plantebestanden er det dels gjort optegnelse om under markarbeidet, og dels er det tatt ut vegetasjonsprøver til botaniske analyser. Plantebestemmelsene i disse prøver er foretatt av første-konservator Per Størmer, Botanisk museum, Oslo.

De mest alminnelige moseartene er på områdene med lyngrike og grasrike mosemyrer, furukvitmose (*Sphagnum nemoreum*), dverg-kvitmose (*Sph. tenellum*), rød-kvitmose (*Sph. rubellum*), rust-kvitmose (*Sph. fuscum*), stiv-kvitmose (*Sph. compactum*), gråmose (*Rhacomitrium lanuginosum*), furumose (*Hylocomium schreberi*) og etasjemose (*Hylocomium splendens*). Dessuten forekommer en del lavarter ganske hyppig.

Av høyerestående planter er bjønnskjegg og torvmyrull mest fremtredende på de grasrike mosemyrene, mens kvitlyng, røsslyng og krekling dominerer på områdene med lyngrik mosemyr.

På partiene med starrmyr er flaskestarr den dominerende planten, men det ble også funnet en rekke andre starrarter. Grasarten blåtopp ble ofte notert på partiene med starrmyr, og av urteplanter var bukkeblad, myrhatt og myrklegg de mest alminnelige. Av moser i bunndekket ble her bl. a. funnet de mer kravfulle krok-kvitmose (*Sph. subsecundum*) og blank-kvitmose (*Sph. plumulosum*), makkmose (*Scorpidium scorpioides*) og stjernemose (*Campyllum stellatum*). På alle myrene ble det funnet en del levermoser.

Det er stort sett de nøysomme og mindre kravfulle planter som dominerer i plantesamfunnet på myrene i Vikna, men på enkelte partier av de bedre myrtyper, er det også funnet en del kravfulle planter.

Det friske moselaget er stort sett tynt. På de fleste områdene med mosemyr er det et moselag på 10—20 cm, bare få steder er det friske moselaget tykkere enn 20 cm.

På grasmyrområdene var moselaget — der det ble funnet mose — opptil 10 cm tykt.

Myr dybden ble målt ved noe over 1500 boresteder, og den varierte fra 0,3 til mer enn 6 m. Etter internasjonal overenskomst må humuslaget være minst 0,3 m tykt i ugrøftet jord forat jordarten skal kunne betegnes som myr. Ganske store myrpartier har myr dybder opp mot dette minstemålet. Dybder på 5 à 6 m forekom derimot sjelden, mens myr dybder på 1—4 m på de fleste steder var mest alminnelig.

Undergrunnen består mest av sand og grus. En del myrområder ligger direkte på fjell. Bare enkelte steder besto undergrunnen av leire.

Formoldinga av det øvre myrlaget varierer fra nesten uformolda til vel formolda, men på de fleste myrpartiene er formoldingsgraden satt til 2—3, det vil si svakt til noenlunde vel formolda.

Fortorvingsgraden i 0,5 m dybde lå for de aller fleste borpunktene vedkommende innen området H 3—5 i den Post's skala, dvs. svakt omdannet til noenlunde vel omdannet torv. Omdanningsgraden øker noe med stigende dybder.

De topografiske forhold i Vikna varierer en del. I Indre-Vikna er det større og mer sammenhengende myrstrekninger, mens det på Mellom-Vikna og Ytre-Vikna er mer småmyrer spredt utover og atskilt av fjell.

Dreneringsforholdene — sett under ett — må karakteriseres som mindre gode på grunn av de mange fjellband og knauser som stenger for det naturlige avløp for vannet. Beliggenheten i forhold til vegnettet vil også gjøre utnyttelsen av mange myrområder vanskelig i mange tilfeller.

Høyden over havet. Myrene ligger i en høyde av 10—100 m over havet, de fleste i 20—50 m høyde.

Myr jordprøver til kjemisk analyse er tatt på forskjellige steder og av ulike myrtyper. Resultatene av de kjemiske analyser er utført av Statens landbrukskjemiske kontrollstasjon, Trondheim. Prøvene er tatt fra dyrkingssjiktet, dvs. de øverste 20 cm av myrlaget.

Det er fra Vikna og Leka*) tatt ut i alt 13 prøver fra mose-

*) Jfr. Einar Wold: «Myrene i Leka». Medd. fra Det norske myrselskap, nr. 5, 1958.

myrer, derav 11 fra grasrike kvit- eller gråmosemyrer og 2 fra lyngrike kvitmosemyrer. Volumvekten for disse prøvene er i gjennomsnitt 105 g tørrstoff pr. liter, som tilsvarer noenlunde vel formolda myrjord. Variasjonene er ganske store, fra 63 g pr. liter til 150 g pr. l.

Surhetsgraden bestemt ved pH-verdien varierer for disse prøvene mellom 4,18 og 5,06, dvs. at de stort sett må karakteriseres som sterkt sure (pH mindre enn 5,0).

Askeinnholdet er noe lavere enn midlet for tidligere analyserte prøver fra disse myrtyper. Det samme gjelder det prosentiske innholdet av kvelstoff (N). Når det gjelder det prosentiske innhold av kalk (CaO), så er dette noe høyere i disse prøvene enn gjennomsnitt i prøver som tidligere er undersøkt av disse myrtyper. Det beregnede innhold av kvelstoff og kalk i kg pr. dekar til 20 cm dyp er — totalt sett — lavt for mosemyrprøvene.

Innholdet av fosfor (P) er lavt, mens kaliuminnholdet (K) er forholdsvis høyt i mosemyrprøvene.

Det ble tatt ut i alt 8 prøver fra grasmyrer. En prøve som ble tatt fra et parti med flaskestarr som praktisk talt eneste plante, hadde så høy volumvekt og et så stort innhold av aske at den må karakteriseres som moldrik sandjord.

Prøvene fra grasmyr kan karakteriseres som noenlunde vel formolda (volumvekt 100—150 g pr. l) til vel formolda (volumvekt mer enn 150 g pr. liter). Volumvekten er i middel 132 g pr. liter.

Surhetsgraden varierer mellom pH 4,12 (sterkt sur) og pH 6,64 (svakt sur til nøytral).

Askeprosenten er betydelig høyere enn for mosmyrprøvene, men ligger likevel litt under middeltallet for tidligere undersøkte grasmyrprøver.

Det prosentiske innhold av kvelstoff er relativt lavt, og dette gjelder også det totale innhold av kvelstoff pr. dekar til 20 cm dyp. Innholdet av kalk er prosentisk ganske lavt (middel 0,41 %) når en ser bort fra en grasmyrprøve fra Leka hvor CaO-innholdet er 6,88 %. Det usedvanlig høye kalkinnholdet i denne prøven skyldes sikkert skjellsand i grunnen der prøven ble tatt. Beregnet innhold av kalk pr. dekar til 20 cm dybde er i middel 106 kg pr. dekar for de øvrige prøver. Dette er lavt når det gjelder prøver fra grasmyr. Fosforinnholdet er lavt, mens innholdet av kalium er forholdsvis høyt.

I en prøve fra lyngmyr på Rauøya er å bemerke at innholdet av kalium er særlig høyt. Askeinnholdet er lavt, det samme gjelder kvelstoffinnholdet. Kalkinnholdet er også lavt.

I alle disse prøvene er innholdet av mikronæringsstoffene kop-per, man-gan og bor bestemt. Kopperinnholdet varierer mellom 0,05 og 0,25 mg Cu pr. kg. Innholdet må betegnes som lavt. Også 0,25 mg Cu pr. kg ligger noe i underkant av hva man anser for ønskelig

Tabell 3. *Analysér av brenntorvprøver fra Vikna.*

Prøvested	Vann %o	Volum- vekt luft- tørr g/dm ³	Sam- men- holds- grad	Aske vannfri %o	Brennverdi kalorier pr. kg	
					Vann- fri	Opprin- nelig
Lysøya	44,4	447	1,5	4,7	5289	2513
Vestmyra (Ramstad— Engesvik)	14,8	444	1 ÷	2,3	5352	4215
Langmyra	32,0	525	1,5	3,6	5383	3263
Borgan	20,9	369	1,5	3,9	5243	3785

innhold av kopper ved dyrking av vanlige jordbruksvekster på myr. Bortsett fra en prøve er manganinnholdet lavt i alle prøver og i 12 prøver er mangan i det hele tatt ikke påvist ved den benyttede analysemetode. Borinnholdet viser en del variasjon, men bortsett fra 1 prøve er borinnholdet lavt i alle prøver. I 6 prøver er bor ikke påvist ved den benyttede analysemetode.

Analysér av brenntorvprøver. Det ble tatt ut 4 prøver av brenntorv til analyse. Resultatet er gjengitt i tabell 2. Volumvekten av lufttørre prøver er noe lav, sammenholdsgraden er middels god, og askeinnholdet er tilfredsstillende. Brennverdien av vannfritt stoff er middels god.

Kort beskrivelse av myrområdene.

Ved inventeringen ble herredets myrareal inndelt i tilsammen 72 noenlunde naturlig avgrensede områder, som er tegnet inn på kartet og nummerert fra 1—72. Til dette kommer en rekke småmyrer som ligger spredt omkring i hele herredet, men som er for små til å kunne komme med på kartet. Også disse småmyrene inngår imidlertid i arealoppavene.

I det følgende vil det bli gitt en kort beskrivelse av myrene i de ulike distrikter av Vikna. I Det norske myrselskaps arkiv finnes mer detaljerte beskrivelser av hvert av de nummererte myrområder, men plassen tillater ikke å ta disse med her.

Indre-Vikna.

I Indre-Vikna finnes det i alt ca. 8960 dekar myr. Av dette areal utgjør grasrike kvitmose- og gråmosemyrer ca. 5080 dekar eller ca. 57 % av myrarealet. Av lyngrike kvitmose- og gråmosemyrer finnes det ca. 2330 dekar eller ca. 26 %. Mosedekket skifter stadig mellom kvitmoser og gråmoser eller en blanding av disse mosearter. Grasmøyrene utgjør tilsammen 1550

dekar eller ca. 17 % av myrarealet. Innen gruppen grasmyrer er det grasmyr av starrtypen som dominerer med ca. 1100 dekar. Av grasmyr av myrull-bjønnskjeggtypen er det ca. 260 dekar, og ca. 190 dekar er karakterisert som ren grasmyr.

I Indre-Vikna er det i alt utskilt 36 myrområder. Det største av disse er området mellom veggen Rørvik—Hansvik og veggen Rørvik—Lauvøya (myr nr. 6 og 7). Her finnes ca. 1400 dekar myr. Av dette er ca. 780 dekar grasrike kvitmose- og gråmosemyrer, og ca. 620 dekar er lyngrike kvitmose- og gråmosemyrer. Disse myrområdene er sterkt oppstykket av fjellknauser, og langs kantene er myrene ganske grunne og ligger tildels direkte på fjell. Midtpartiene er noe dypere, for det meste 1,5—2,5 m, undergrunnen er her sand eller grus. Bortsett fra partiene med grunn myr på fjellgrunn, kan områdene her karakteriseres som noenlunde gode til mindre gode dyrkingsmyrer, D 3—4.

Ved Årlivannet (nr. 26) ligger et myrområde på ca. 650 dekar, herav er ca. 625 dekar grasrike kvitmose- og gråmosemyrer og ca. 25 dekar grasmyr av starrtypen. Myra er stort sett grunn. På feltet øst for Årlivann er dybden på de aller fleste stedene 0,7—1,0 m over sand. Partiet sør-øst for Årlivann er noe dypere, ca. 1,0—1,5 m. Det friske moselaget er for det meste 10—15 cm, og dyrkingssjiktet er karakterisert som lite formolda. Myrene her må betegnes som mindre gode dyrkingsmyrer, D 4.

Av andre større myrområder som dyrkingsmessig sett er vurdert til noenlunde gode til mindre gode dyrkingsmyrer, kan nevnes nr. 17 med ca. 480 dekar myr, nr. 8 med ca. 475 dekar, nr. 25 med ca. 320 dekar. Av dårligere dyrkingsmyrer kan nevnes nr. 14 med ca. 450 dekar myr, nr. 11 med ca. 360 dekar og nr. 22 med ca. 350 dekar myr. De øvrige myrområder er av forskjellig størrelse, ned til ca. 20 dekar. Hva dyrkingsverdet av disse angår, så er det bare noen mindre områder som er betegnet som noenlunde god dyrkingsmyr (D 3). For øvrige er dyrkingsverdet dårligere, og en stor del av myrene er karakterisert som mindre gode til dårlige dyrkingsmyrer, D 4—5.

Av brenntorvmyrer på Indre Vikna er det skilt ut et areal på ca. 300 dekar fordelt på 14 felter med en samlet brenntorvmasse på ca. 295.000 m³. Av områder hvor det uten større skade for jordsmonnet kan stikkes brenntorv, kan nevnes bl. a. myr nr. 3 (ca. 50.000 m³ råtorv), nr. 7 (ca. 40.000 m³), nr. 19 (ca. 30.000 m³) og myr nr. 29 (ca. 30.000 m³). Brenntorva er for det meste av middels god kvalitet.

Strøtorv av betydning er ikke påvist i Indre-Vikna.

Mellom-Vikna.

I Mellom-Vikna er det nummerert i alt 16 myrområder hvor hvert kartnummer omfatter tildels ganske mange enkeltmyrer. Tilsammen finnes det i Mellom-Vikna ca. 3.500 dekar myr. Herav er ca. 2650 dekar

KART

OVER MYRENE I HERREDET

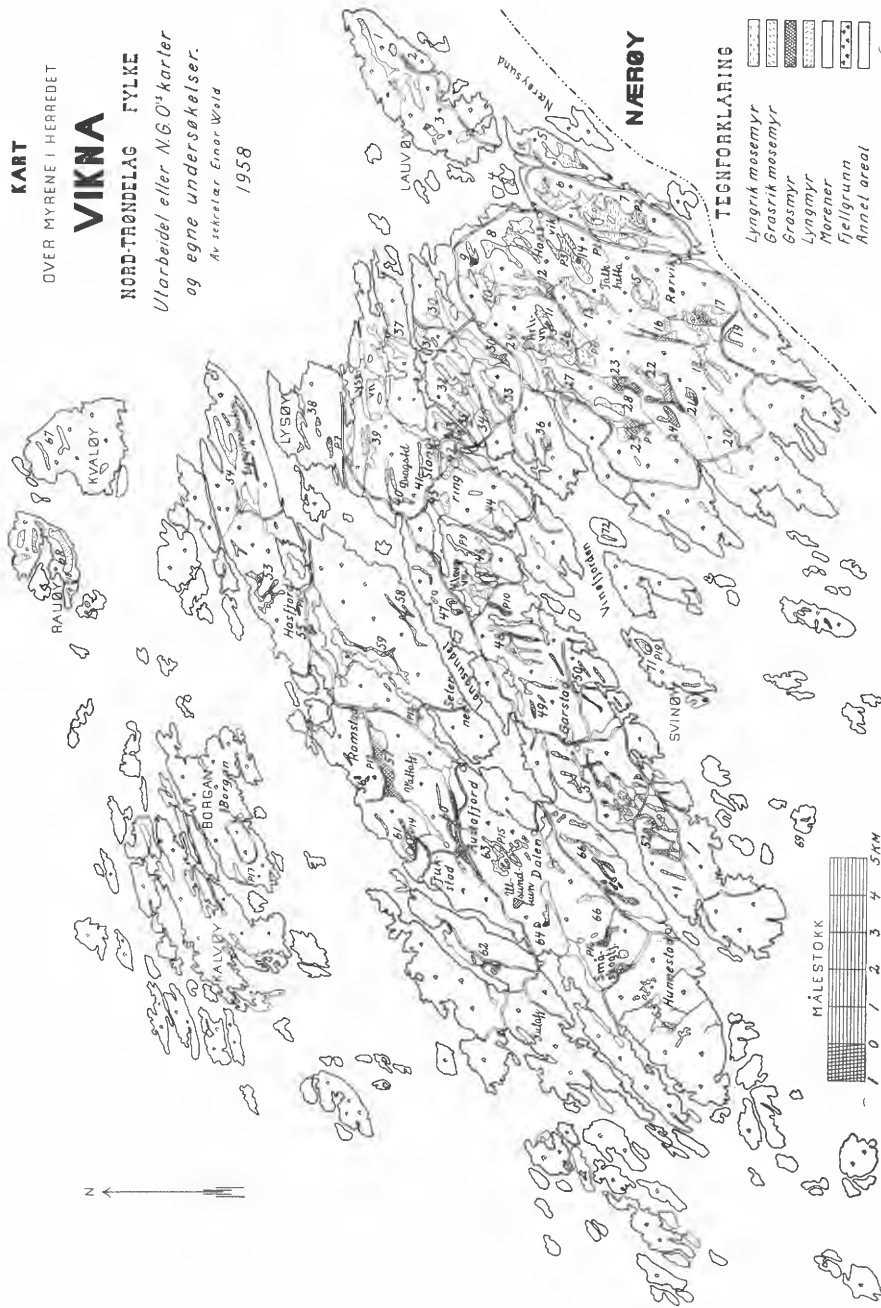
VIKNA

NORD-TRØNDELAG FYLKE

Utlarbeidet eller N.G.O.'s kartler
og egne undersøkelser.

Av skretter Einar Wold

1958

eller ca. 75 % grasrike mosemyrer, og resten er grasmyr fordelt med ca. 470 dekar på grasmyr av starrtypen og ca. 380 dekar på grasmyr av myrull-bjønnskjeggtypen. Av større myrområder kan nevnes området vest for Garstad (nr. 51) med i alt ca. 500 dekar myr, og området ved Lysø vann (nr. 37) på tilsammen ca. 430 dekar. Av andre større områder kan nevnes myr nr. 52 med ca. 390 dekar, myr nr. 46 med ca. 360 dekar og myr nr. 48 med ca. 320 dekar.

Dyrkingsmessig sett må myrområdene i Mellom-Vikna for det meste karakteriseres som mindre gode. Bare små myrpartier er gitt dyrkingsverd 3—4, dvs. noenlunde god til mindre god dyrkingsmyr. Dette gjelder deler av myrområde nr. 37, 42, 47, 49, 51 og 52. Resten av myrene er karakterisert som mindre gode til dårlige dyrkingsmyrer, dvs. D 4—5.

Av nyttbar brenntorv finnes i Mellom-Vikna ca. 21.000 m³ råtorv fordelt på 8 felter som tilsammen utgjør ca. 190 dekar. Det er ved beregningen tatt hensyn til Jordvernlovens bestemmelser om hvor tykt torvlag som skal ligge igjen over mineralgrunnen.*) Torva er for det meste av middels god til mindre god kvalitet.

Nevneverdige forekomster av strøtorv ble ikke funnet i Mellom-Vikna.

Det kan nevnes at det på et myrområde ved Stangring (myr nr. 43) er forsøkt å gjødsle grasrik kvitmosemyr for å oppnå større avling av molter. Utslagene for gjødsling har, etter eierens utsagn, vært usikre.

Ytre-Vikna.

Ved inventeringen på Ytre-Vikna ble det i alt registrert ca. 4.430 dekar myr. Av dette er ca. 2.480 dekar eller omtrent 56 % grasrike kvitmose- og gråmosemyrer og ca. 1.380 dekar eller omtrent 31 % som grasmyrer av myrull-bjønnskjeggtypen. For øvrig ble det påvist ca. 290 dekar lyngmyrer, ca. 190 dekar grasmyrer av starrtypen og ca. 80 dekar med lyngrike kvitmosemyrer.

Arealet er fordelt på i alt 20 avgrensede myrområder (nummer 53—72). Det største området er myr nr. 66 som omfatter strekningen mellom Hunnestad og Dalen, tilsammen ca. 650 dekar myr.

Av myrene som er tatt med under myr nr. 66 er ca. halvparten karakterisert som grasmyr av myrull-bjønnskjeggtypen og ca. 1/2 som grasrike kvitmose- og gråmosemyrer.

Myrene er her delvis karakterisert som noenlunde gode til mindre gode dyrkingsmyrer, D 3—4, og delvis som mindre gode til dårlige, D 4—5.

Av andre myrer på Ytre-Vikna som delvis kan nyttes til dyrking, kan nevnes myr nr. 54 ved Lyngsneshesten, myrarealet er tilsammen

*) Jfr. Lov av 18. mars 1949 om vern mot jordødelegging.

ca. 290 dekar, og myr nr. 64 med ca. 95 dekar. De øvrige myrområder er karakterisert som mindre gode til dårlige dyrkingsmyrer, dvs. D 4—5.

Det er på Ytre-Vikna skilt ut i alt ca. 185 dekar med en nyttbar brenntorvmasse på ca. 165.000 m³ råtorv.

På ca. 50 dekar av myr nr. 71 (på Svinøya) kan det anslagsvis stikkes ca. 50.000 m³ strøtorv. Torva inneholder antakelig atskillige rester av torvmyrull.

Sammenfattende oversikt.

Myrarealet i Vikna utgjør ifølge myrinventeringen i 1957 og 1958 i alt 16.920 dekar. Dvs. at myrarealet utgjør ca. 5,4 % av herredets landareal. Av myrarealet utgjør grasrike kvitmose- og gråmosemyrer ca. 60 % (jfr. tabell 1).

Ca. 750 dekar av myrarealet er karakterisert som noenlunde gode dyrkingsmyrer (D 3), ca. 3.750 dekar som noenlunde gode til mindre gode dyrkingsmyrer (D 3—4), ca. 1.850 dekar er karakterisert som mindre gode dyrkingsmyrer (D 4). Dette utgjør tilsammen 6.350 dekar. Resten, ca. 10.550 dekar, er gitt dyrkingsverd dårligere enn D 4.

Ifølge Jordbrukstelingen 1949 er det i Vikna i alt 8.800 dekar myr som er skikket for fullstendig oppdyrking eller overflatedyrking. Etter det dyrkingsverd som myrene ble gitt ved inventeringen, må det for å nå arealet 8.800 dekar, også tas med en del myrområder som av undertegnede er karakterisert som mindre gode til dårlige dyrkingsmyrer (D 4—5).

TORVBRENSSELPRODUKSJONEN I DANMARK 1959.

Den samlede produksjon av torvbrensel i Danmark i 1959 utgjorde ca. 420.000 tonn, det er ca. 9 % mer enn i 1958. Disse oppgavene er referert etter en artikkel av forstander A. Krøigaard i Hedeselskabets Tidsskrift, nr. 15, 1959.

Det produseres for tiden fire forskjellige former av torvbrensel i Danmark, hvorav fresetorv (formbrensel og torvbriketter) utgjør vel 75 % av den samlede produksjon. De utmerkede tørkeforhold sommeren 1959 har nok begunstiget produksjonen av fresetorv noe på de andre torvlags bekostning. Som nr. 2 kommer eltetorv med ca. 15 % og dernest pressetorv (maskintorv) med noe mindre enn 10 %, mens stikketorv bare utgjør ca. 1 % av produksjonen.

Både pris- og avsetningsforhold har vært vanskelige for torvbrensel i 1959. Den vesentligste grunn til dette er at olje og flaskegass mer og mer fortrenger fast brensel og følgelig også torvbrenselet.
